

สรุปผลการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาว่า ในระหว่างเด็กที่บ้าน กับผู้ปกครอง จะมีความแตกต่างทางจรรยาวิจรรย์หรือไม่ และต้องการศึกษาเหตุผลของจรรยาวิจรรย์ของเด็กที่บ้านและผู้ปกครอง ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการทราบสาเหตุแห่งความประพฤติไม่เหมาะสมของเด็กที่บ้าน ว่าอาจเป็นเพราะมีจรรยาวิจรรย์ที่ขัดแย้งกับผู้ปกครองจนไม่สามารถจะอยู่กับผู้ปกครองได้ เมื่อได้ทราบผลจากการวิจัยแล้ว จะได้ทำการวิเคราะห์ผลและเสนอแนะบางประการเพื่อหาทางให้เด็กและผู้ปกครองมีจรรยาวิจรรย์ที่สอดคล้องกัน เพื่อป้องกันปัญหาเด็กที่บ้านและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของเด็กที่บ้าน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กชายที่บ้านจากโรงพยาบาลสำโรง ศูนย์สุขวิทยาจิต และสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านปากเกร็ด จำนวน 45 คน เด็กธรรมดาจากโรงเรียนวัดใหม่ของลม จำนวน 43 คน ทั้งหมดมีอายุระหว่าง 9 ถึง 16 ปี และผู้ปกครองเด็กที่บ้าน 15 คน ผู้ปกครองเด็กธรรมดาอีก 15 คน เนื่องจากมีเวลาจำกัดจึงทำให้ได้ตัวอย่างผู้ปกครองไม่เท่ากับจำนวนเด็ก

เครื่องมือรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่แบบทดสอบวัดจรรยาวิจรรย์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นจำนวน 1 ชุด ใช้ทดสอบเด็กที่บ้าน เด็กธรรมดา และผู้ปกครอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้คาไคสแควร์เพื่อหาความแตกต่างทางจรรยาบรรณระหว่างกลุ่ม
2. ใช้เปอร์เซ็นต์เพื่อบอกจรรยาบรรณระหว่างกลุ่ม
3. ใช้เปอร์เซ็นต์เพื่อบอกเหตุผลทางจรรยาบรรณระหว่างกลุ่ม

ผลการวิจัย

1. จรรยาบรรณของเด็กเห็นบ้านกับครูปกครอง พบว่ามีความแตกต่างทางจรรยาบรรณด้านการเชื่อฟังครูอาจารย์อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนด้านอื่นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. จรรยาบรรณของเด็กธรรมดากับครูปกครอง พบว่ามีความแตกต่างทางจรรยาบรรณอย่างมีนัยสำคัญในด้านการเชื่อฟังพ่อแม่และด้านกิริยามารยาท ส่วนด้านอื่นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. จรรยาบรรณของกลุ่มเด็กเห็นบ้านกับครูปกครองและเด็กธรรมดา กับครูปกครอง พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือเด็กเห็นบ้านกับครูปกครองมีจรรยาบรรณที่ตรงกันมากกว่าเด็กธรรมดา กับครูปกครอง
4. จรรยาบรรณเด็กเห็นบ้านระดับอายุ 9 ถึง 12 ปี กับอายุ 13 ถึง 16 ปี พบว่ามีความแตกต่างทางจรรยาบรรณอย่างมีนัยสำคัญในด้านความยุติธรรม การเชื่อฟังพ่อแม่ และด้านกิริยามารยาท ส่วนด้านอื่นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. จรรยาบรรณระหว่างเด็กธรรมดา ระดับอายุ 9 ถึง 12 ปี กับอายุ 13 ถึง 16 ปี พบว่ามีความแตกต่างทางจรรยาบรรณอย่างมีนัยสำคัญในด้านความยุติธรรม ความซื่อสัตย์ ความเมตตา กรุณา และการเล่นตามกฎเกณฑ์ ส่วนด้านอื่นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
6. จรรยาบรรณระหว่างเด็กเห็นบ้านกับเด็กธรรมดา พบว่ามีความแตกต่างทางจรรยาบรรณอย่างมีนัยสำคัญในด้านการคบเพื่อน และด้านการเชื่อฟังพ่อแม่ ส่วนด้านอื่นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขอเสนอแนะ

เกี่ยวกับการวิจัย

1. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ยังมีข้อบกพร่องควรแก้ไขอยู่มาก จึงสมควรมีการแก้แผลงแก้ไข เพื่อประโยชน์ในการวิจัยครั้งต่อไป
2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองเด็ก มีจำนวนไม่เท่าจำนวนเด็ก เนื่องจากเวลาจำกัดและไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองเพียงพอ ดังนั้นในการศึกษารั้่ต่อไป ควรสำรวจทัศนคติ เพื่อที่จะได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองอย่างเต็มที่
3. การศึกษารั้่ต่อไปควรทำการศึกษาความแตกต่างทางจรรยาวิชารวรณะระหว่างเด็กที่กระทำความคิดกับเด็กธรรมดา เพราะจะสามารถมองเห็นความแตกต่างทางจรรยาวิชารวรณะชัดเจนยิ่งขึ้น
4. ในการศึกษารั้่ต่อไปควรจะได้ศึกษารอบคลุมถึงตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลลั้่กันให้เด็กต้องหนีบ้านและมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพราะตัวแปรอื่น ๆ เช่นสภาพแวดล้อมในบ้าน การขาดความรักความอบอุ่น ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กหนีบ้านได้
5. ในการศึกษารั้่ต่อไปน่าจะศึกษากับเด็กธรรมดาในระดับอายุตั้งแต่วัยเด็กตอนต้น ขึ้นมาจนถึงวัยรุ่นใหญ่ เพราะจะทำให้ทราบพัฒนาการทางจรรยาวิชารวรณะของเด็กวัยต่าง ๆ เป็นชั้น ๆ ไป
6. ในการศึกษารั้่ต่อไปควรจะศึกษาจรรยาวิชารวรณะของผู้ปกครองเด็กหนีบ้านเปรียบเทียบกับผู้ปกครองเด็กธรรมดา เพราะจะทำให้ทราบถึงศีลธรรมจรรยาที่ผู้ปกครองเด็กแต่ละฝ่ายใช้ในการอบรมสั่งสอนเด็ก

เกี่ยวกับการนำไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปใช้ในการให้คำปรึกษาแนะนำผู้ปกครองเด็กหนีบ้านและเด็กธรรมดาให้เข้าใจถึงแนวความคิดทางศีลธรรมจรรยาของเด็กในปกครองของตน เพื่อที่จะได้อบรม แก้ไข หรือปลูกฝัง ความคิดทางด้านศีลธรรมจรรยาที่ผู้ปกครองคิดว่าไม่ถูกต้อง ไม่สอดคล้องกับตัว หรือไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมให้ถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อให้เด็กได้มีความประพฤติที่เหมาะสม มีศีลธรรม และเป็น "เด็กดี" ในสายตา ของผู้ใหญ่

นอกจากนี้จากผลวิจัยยังช่วยให้ผู้ปกครองและ "ผู้ใหญ่" ได้เข้าใจว่าการที่
เด็กประพฤตินิด ๆ หน่อย ๆ มีสาเหตุใหญ่มาจากการขาดความรู้ในเรื่องอะไรถูกอะไรผิด แต่
เป็นเพราะความจำเป็นที่คนอื่นบังคับ เพราะฉะนั้นในการแก้ไขปัญหาคือเด็กประพฤตินิดหรือ
ปัญหาอาชญากรรม จึงไม่ควรมุ่งความสำคัญไปที่การอบรมศีลธรรมจรรยาตามเดิยว